

בית משפט השלום באילת

ת"פ 26999-04-13 מדינת ישראל נ' קדוס גראמי

בפני כב' השופט יוסי טופף

המבקש: עו"ד [REDACTED]

נגד

המשיבה: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד י. קעטבי
ראש שלוחת תביעות אילת

החלטה

1. לפניי בקשת עו"ד [REDACTED], אשר מונה מטעם הסנגוריה הציבורית לייצג את הנאשם בהליך דנא, לשנות את החלטתי מיום 31.10.2013, במסגרתה מצאתי להשית הוצאות אישיות על הסנגור (להלן: "ההחלטה" ו"הבקשה", בהתאמה).
2. המבקש ציין בבקשתו כי השתת הוצאות אישיות הוא צעד נדיר, חריף וקיצוני ובנסיבותיו יש מקום לשינוי ההחלטה וביטול ההוצאות האישיות. המבקש הודה בבקשתו כי אכן נפלו פגמים בהתנהלותו והביע צער על כך. עם זאת, פרס המבקש יריעה ארוכה באשר לטעמים, שלשיטתו מצדיקים את שינוי ההחלטה.
אציין, בקצירת האומר, כי לטענת המבקש אין זה נכון שמסר לבית המשפט מידע שאינו מדויק באשר למועד זימונו לשירות מילואים, בעטיו נעדר מהדיון שהתקיים ביום 16.10.2013 והפנה למכתב מטעם הסנגור הצבאי הראשי; המבקש ציין כי הקדים לבקש מסנגורים אחרים להחליפו בשניים מהדיונים מהם נעדר והפנה למכתבים מטעם שני סנגורים; באשר לנאשם, נטען כי לא

צלח להשיגו טלפונית לקראת מועדי הדיונים ואף הנאשם עצמו לא יצר עימו קשר.

3. ראש לשכת התביעות באילת הגיב לבקשה ומסר כי לאחר ברור עם התובעים שהופיעו בדיונים ועיון בתגובות הכתובות מטעם הסנגורית הציבורית המחוזית והסנגור הצבאי הראשי, לא נפל לשיטתו פגם בהחלטת בית המשפט.

4. שבתי ועיינתי בהחלטתי כמו גם ביתר המסמכים הכלולים בתיק, לרבות פרוטוקולי הדיונים. בחנתי היטב את בקשתו של המבקש, הצרופות לה ומכתביהם של הסנגור הצבאי הראשי והסנגורית הציבורית המחוזית. שבתי ושקלתי האם עלי לשנות מהחלטתי והגעתי לכלל מסקנה כי יש לדחות את הבקשה.

5. אקדים לציין כי לא בחפץ לב באתי אל כתיבת ההחלטה מיום 31.10.2013. ביקשתי להימנע מכתיבתה עד כמה שניתן. ודוק, אין זה עניין שבשגרה שבית משפט מוצא עצמו מפציר בעורך דין, פעם אחר פעם, במספר החלטות, כדי שיועיל לנמק את התנהלותו, טרם תנתן החלטה בבקשה להטיל הוצאות אישיות.

אף משהוגשה לבסוף תגובת המבקש, אשר הוכתרה כ"הודעה לביהמ"ש", מצאתי את תוכנה כדוגמא נוספת לזלזול שהופגן כלפי בית המשפט וההליך השיפוטי. ויושם אל לב, באותה "הודעה", לא נזכרו כל אותם נימוקים והסברים הנשמעים עתה לצורך שינוי ההחלטה. במצב דברים, משנמנע המבקש לפרוס את נימוקיו והסבריו טרם מתן ההחלטה, על אף מספר הזדמנויות שניתנו לו, אינני סבור כי עלי להדרש להם בשלב זה לאחר מתן ההחלטה.

6. יתר על כן, מיד עם הגשת הבקשה ובטרם נתקבלה תגובה המשיבה, הוגש ערעור על ההחלטה לבית המשפט שלערעור. בדרך זו, עותר המבקש בפני שתי ערכאות שונות לקבלת סעד זהה, בו בעת, כאשר לפניי הערכאה הדיונית מונחת בקשה לשינוי ההחלטה ולפניי הערכאה הערעורית מונח כתב ערעור על ההחלטה. בנסיבות אלו, סבורני כי אין מקום שהערכאה הדיונית תידרש לעיין מחדש בהחלטתה, תחת צילו של הערעור התלוי ועומד זה מכבר בפני ערכאת הערעור.

כך למשך, ראו בעניין זה, החלטת כב' השופט משה סובל בבר"ע (מחוזי י-ם) 3415/07 אלגולאני אברהים נ' ד"ר סוהיל מוחמד פאוזי ברקאת (ניתן ביום 22.2.2008), שם נקבע כך:

"לא ניתן לנקוט במקביל בהליך של בקשת רשות ערעור ובהליך של בקשה לעיון חוזר. משעה שהוגשה על ידי המבקשים ביום 6.12.07 בקשה לעיון חוזר, היה עליהם למשוך את בקשת רשות הערעור שהגישו יום קודם לכן, תוך שמירת זכותם לבקש רשות לערער על ההחלטה בבקשה לעיון חוזר ככל שזו לא תהיה מקובלת עליהם".

החלטת רשם בית המשפט העליון דאז, כב' השופט יגאל מרזל, בבש"ם 6755/05 עו"ד ישראל בלום נ' הוועד המחוזי של לשכת עורכי הדין בתל אביב יפו (ניתן ביום 29.8.2005), בקובעו:

"משעה שהוגש ערעור על החלטתי מיום 25.7.05 לא אוכל לעיין בה מחדש בעת הזו"

וכן החלטת רשם בית המשפט העליון דאז, כב' השופט בועז אוקון, בע"א 4824/00 משה ידידה נ' סול קסט (ניתן ביום 7.11.2000), בקובעו:

"משפנה המבקש לבית המשפט של ערעור לא היה זה ראוי כי תוגש על ידו בקשה לעיון חוזר (שלא היתה אלה ערעור)...".

7. נוסף על כך, אני מוצא לציין כי החלטתי לא נתקבלה רק על רקע מועד זימונו של המבקש לשירות מילואים בשלו נעדר מאחד מהדיונים. סבורני כי יש בטיעונים אלה כדי התמקדות בטפל על פני העיקר. ואם בזה עסקינן, אטעים כי לא נשמע כל הסבר לכך שלא הוגשה בקשה לדחות את מועד אותו הדיון, עם קבלת צו זימון למילואים ועוד בטרם זה בוטל ולימים חודש.

8. אשוב לציין, ההחלטה נתקבלה על רקע העמדת בית המשפט בפני עובדה מוגמרת, עת נמנע המבקש מלהתייבב לדיונים שנקבעו ללקוחותיו בבית המשפט והגדיל לעשות משהתעלם באופן מופגן מהחלטות בית המשפט, בהליך דנא ובתיקים נוספים, כנזכר בסעיף 9 להחלטתי.

9. לבסוף, אני מוצא להפנות למכתבה של עו"ד הילה שפרלינג-סטרו, הסנגורית הציבורית המחוזית, אותו מצאה להגיש לתיק בית המשפט בעקבות מתן ההחלטה, אך משום מה זכרו לא בא בבקשה ואף לא בכתב הערעור שהוגש לבית המשפט המחוזי.

עו"ד שפרלינג כתבה במכתבה, בין היתר, כך: "ממצאי הבריור שערכתי, עולה כי בהתנהלותו של עו"ד [REDACTED] בתיק זה אכן נפלו מספר כשלים משמעותיים, עליהם הצביע בית המשפט בהחלטתו. ... ראוי היה כי עו"ד [REDACTED] ישלח הודעה מבעוד מועד בדבר ההיעדרות הצפוייה, ימסור מידע מפורט יותר לבית המשפט הנכבד, ויבהיר מי הסנגור שמחליף אותו בדיון ...

... ככל שעו"ד [REDACTED] ביקש מסנגור אחר להחליפו בדיון, היה עליו לוודא שהסנגור המחליף ערוך כדבעי לייצג הנאשם לקיום הדיון, ויכול להחליפו לכל דבר ועניין.

עו"ד [REDACTED] לא מילא אחר החלטות בית המשפט, אשר הורו לו מספר פעמים למסור את תגובתו לבית המשפט, והעביר "הודעה לבית המשפט" רק לאחר הדיון ביום 23/10/13....".

10. מכל המקובץ, כפי שצינתי, או לי אלא לדחות את הבקשה.

ניתנה היום, ד' אדר ב תשע"ד,
06 מרץ 2014, בהעדר הצדדים.